

— Свършено! — едва промълви баща ми: — горкия кумъ Найдентъ, нещастнитъ му дечица . . . Купъ главни оста-  
наха отъ кжщата му. Изгорѣ му и покжщнината, която е  
сбиралъ съ черенъ трудъ.

Дръпнаха се нашитѣ отъ прозорчето и си легнаха. Ка-  
къвъ сънъ ще сж спали до заранъта подъ впечатления  
отъ тия страхотии — не зная. Но азъ добре помня, че до  
сутринъта слушахъ само въздишки и охкания край себе си.

Едва изгрѣло слънце, азъ бѣхъ вече станалъ. Гледахъ  
да издебна случай да се измжкна изкжщи, да отида и видя,  
какво е станало съ Найданови. Следъ малко азъ бѣхъ  
вече предъ пожарището, дето до снощи стоеше здрава и  
читава Найденовата малка но спретната кжщица. Найдентъ  
мраченъ, захласнатъ, отчаянъ, рѣше се, привеждаше въ  
редъ малкото спасена покжщнина. Найденица бѣше присед-  
нала на камъкъ. Подпрѣла глава съ ржце върху колѣна, тя  
тихо плачеше и виеше като надъ умрѣло. Децата имъ, нѣми,  
неподвижни, сгушили се бѣха край нея. Тѣ тжпо гледаха,  
забравили игра и детски веселби. Любопитни турци и тжжни  
българи минаваха, поспираха се и отминаваха. Никой отъ  
българитѣ не смѣеше да говори върху причинитѣ на пожара.

Посрѣдъ нощъ приятели на Бекиръ налѣли газъ върху  
дървената стълба на Найденовата кжща и я запалили. Тѣ  
възнамѣрявали не само кжщата да изгорятъ, но и цѣлото  
семеиство. И наистина, едва пробудени нещастнитѣ отъ дъл-  
бокъ сънъ, видѣли, че нѣма какъ да слѣзатъ. Стълбата  
буйно горѣла. Тѣ почнали да викатъ. Най-близкитѣ съсед-  
и имъ се притекли. Сложили стълба. Найдентъ и жена му смжк-  
нали децата и това-онова отъ покжщнината, преди пламъцитѣ  
да обхванатъ цѣлата кжща.

Ето пристигна съ пѣсенъ и пияницата Бекри Лютфи.  
Като видѣ нещастното семеиство, пѣсенъта му престана. Той  
се спрѣ предъ Найденица и кротко ѝ продума:

— Не плачи, невѣсто, и това ще мине. Защо трѣба чо-  
вѣкъ да плаче? Ето азъ нѣмамъ нищо и отъ всички съмъ  
най-добре. Аллахъ не ме е изоставилъ, храни ме. Той и за